wemmeldanud? Oh, kuidas ta seda tohtis? Naad olekſid ju kohe hakkanud teda oma nugadega kõtistama ja kui pea oleks ta ell keha ſiis täis haukuſi olnud. Kuu ja päike oleks ſiis ju wõinud läbi paista. Ei, ei, waid nii pea, kui naad aga mõirgaſid: „Raha wõi elu!“ — ſiis nagu ſilmakirjuks katſus enne weel seda kunſtkopi, õeldes, tal ep olla juuremat juures. — „Sooh, wõi nii! Arwad, meid petta wõiwad! Too aga need 130 rubla wälja, mis ſa kodunt kaasa wõtſid.“ Nii kiſendaſid röövlid. Ruttem, kui wõis mõtelda, oli raha nüüd nende wägiwaldſete käes. Auupaklikult tänaſid need neli teda, weel kõikiſuguſi pilkamiſi juure liſades ja üks neiſt hüüdis koguni: „Palju terwiſt ka Pardi-Leenule minu poolt!“ — Üks teine jälle ſaatis Liiſale palju terwikſid — ſiis kaduſid põeſas.

Nagu unes tuikus Kaarel nüüd üsna niimaſelt koju poole. Need 5 wõi 6 wersta, mis tal käia oli, näitſid tema meeleſt üsna ekwaatori pikkuſelt. Wiimaks jõudis küla tanawaſſe. Igal pool olid inimeſed wäljal tööl. Ta katſus nii ſalaja kui wõimalik neiſt mööda pugeda.

Nüüd ta oli kodu. Et kõik wäljal olid, ei juhtund keegi tema tagaſitulekut nägema. Taſakeste aſus ta ahju taga pingi peale. Mis nüüd heaks nõuuks wõtta? Kaua kratſis ta kukla taguſt.

Seal astus ema tuppa. „Oh, kus piaks nüüd õige meie Karlake olema!“ õhkas ta õige waluſaste ja pikalt kogeldes. Kops! astus Karlake nurgaſt wälja ema ette. „Uih!“ karjatas ſee — ta arwas waimu olewat. Oleks ta linna kombeid teadnud, ſiis oleks ta minestnuſſe langend. Aga nüüd wahtis ta suu ſilmad pärani poja otſa ning eſimeſt korda elus unustas ta — kogeldada. Wiimaks toibus ometi nii palju, et ſai õeldud: „Ol-oled ſa ſee, ehk mitte?“ — „Jah, mina olen iſi ſee!“ wastas Karla ime targalt. Nüüd oli ema rõem suur. Ta kogeldas nii pikka joru, et Karlal ju aeg igawaks läks. Siis jooksis ema wälja, kutſus kõik kodakondſeid, naabriſi ja tutawaid kokku, nii et õue kubiſes inimeſteſt, nagu oleks ſee üks laada plats. Kõik panid imeks, kuidas Karla ometi nii ruttu ümber maailma ränd anud, nagu ta hoobelnud. Jutustama pidi ta omaſt pikaſt reiſuſt. Naad olid nii mudishimuliſed, et üks teiſe kukile roniſid, et õige kuulſa reiſija ligidal oleks. Karlal 'p olnud palju jutustada. Tahtis juba lühidelt ütelda, kuidas lugu olnud, kui talle korraga meele tuli, et nüüd õiete paras aeg oleks luiſata. Ta waletas neile ſuud ja ſilmad täis nii jämedaste, et pime oleks wõinud käega katſuda. Aga mudishimulistele oli ſee otſe paras ja otſe ſähärduſi juttuſi naad oli-